

opusdei.org

Meditacije: četvrta korizmena nedjelja (ciklus C)

Neka razmišljanja koja mogu pomoći našoj molitvi tijekom ovih korizmenih dana.

4.03.2025.

- Radost obraćenja
 - Milosrdna ljubav Boga Oca
 - Uvijek cijeni dobro
-

NA DANAŠNJI DAN, gotovo na polovici korizme, Crkva nas poziva da se radujemo dok se približavamo našem Otkupljenju, kroz smrt i uskrsnuće Isusa. Stoga se ova nedjelja naziva Laetare nedjelja, nedjelja radosti. U liturgiji danas razmatramo prispodobu o razmetnom sinu koji na iznenađujući način izražava i beskrajno milosrđe Oca, kao i tugu grijeha te radost obraćenja.

Kontekst je prispodobe negodovanje farizeja, iznenađenih što Isus prima grešnike i jede s njima. Gospodin im priča ovu priču kako bi ih potaknuo na promjenu srca: „Čovjek neki imao dva sina. Mlađi reče ocu: ‘ Oče, daj mi dio dobara koji mi pripada. ’ I razdijeli im imanje. Nakon nekoliko dana mlađi sin pokupi sve, otputova u daleku zemlju i ondje potratiti svoja dobra živeći razvratno” (*Lk 15:11-13*).

U priči o mlađem sinu vidimo stvarnost grijeha: zaborav na darove koje nam je Bog dao, što na kraju vodi do oštećenja naše vlastite čovječnosti. „To je prava stvarnost, čak i kada ponekad izgleda da nam grijeh omogućava postizanje uspjeha. Udaljavanje od Oca uvijek nosi sa sobom veliko uništenje onoga koji to čini, koji krši njegovu volju i rasipa ovu baštinu u sebi: samu dostojanstvenost ljudskog bića, dar milosti.”[1] U prispodobi vidimo da grijeh nije rezultat proizvoljnih pravila; uvijek šteti osobi, čak i ako nas đavao pokušava prevariti. No prava radost, kako ljudska tako i nadnaravna, obnavlja se u obraćenju.

„DOK JE još bio daleko, njegov ga otac ugleda, ganu se, potrča, pade mu oko vrata i izljubi ga” (*Lk 15,20*).

Sveti Josemaría ističe: „Može li se još čovječnije govoriti? Može li se još upečatljivije opisati očinska ljubav Božja prema ljudima? Prema Bogu koji nam hita ususret ne smijemo ostati nijemi, pa ćemo reći sa svetim Petrom: *Abba, Pater!* (Rim 8,15) Oče, moj Oče! Jer On, koji je Stvoritelj svemira, ne pridaje važnost zvučnim imenima i nije Mu stalo do svečanih potvrđivanja svoje vlasti. Njemu je drago da ga nazivamo Ocem, da sa svom dušom uživamo u toj riječi.”[2]

Naš život je neprekidni povratak Ocu; moramo počinjati iznova mnogo puta. Svakim povratkom dublje otkrivamo ljepotu Božje milosrdne ljubavi. Bog nije ljubomoran tiranin. Ne želi da slijedimo njegove zakone iz straha, upravo suprotno: s istom profinjenošću s kojom poštuje našu slobodu, Bog nas privlači k sebi svojom spremnošću da nas uvijek oprost.

„Oče! Sagriješih protiv Neba i pred tobom! Nisam više dostojan zvati se sinom tvojim” (*Lk 15:21*), kaže mlađi sin. No shvaćanje da smo djeca Oca koji je sva dobrota i milosrđe pomaže nam razumjeti da nas On voli bezuvjetno i nikada ne umara od naših nevjernosti. „Zagrljaj i poljubac njegovog oca pomažu mu shvatiti da je uvijek bio smatran sinom, unatoč svemu. Ova Isusova pouka vrlo je važna: naš status djece Božje plod je ljubavi Očeva srca; ne ovisi o našim zaslugama ili našim djelima, i stoga nam nitko to ne može oduzeti, čak ni đavao! Nitko ne može oduzeti to dostojanstvo.”[3]

DUBINA milosrđa oca u prispodobi pokazuje se u njegovoj radosti kad se mlađi sin vrati: zagrljaj, poljupci, nova haljina i prsten, gozba, ugojeno tele. No njegovo milosrđe otkriva se i

u načinu na koji se odnosi prema starijem sinu, kad ovaj otkrije što se događa u kući. Možemo biti skloni negativno suditi o ovom bratu, jer se čini krutim i zavidnim. Ali otac je također milosrdan prema njemu; ne ljuti se unatoč činjenici da njegov sin nije uspio percipirati i cijiniti njegovu naklonost.

„Otac čeka one koji prepoznaju da su grešnici i ide u potragu za onima koji se osjećaju 'pravednima'.”[4] U stvarnosti, dva su brata sličnija nego što se čini. Obojica su završila živeći za sebe, tražeći ono što žele, iako na različite načine. Jedan je odabrao neuredan život; drugi, čini se, odabrao je određenu moralnu ispravnost, ali sada ga vidimo nesretnog, kao da je umoran od činjenja dobra. „Moramo biti na oprezu zbog opasnosti od prikrivene mlakosti,” rekao je sveti Josemaría, „koja bi nas mogla odvojiti od Boga i, stoga, učiniti neučinkovitima:

mlakost onih koji misle da su već dovoljno učinili, jer imaju prijatelje i izvanjski su bili zauzeti; ali nisu zapalili niti zagrijali okolinu oko sebe.”[5]

„Sinko, ti si uvijek sa mnom i sve moje – tvoje je” (*Lk 15:31*), kaže otac starijem bratu. Naš Gospodin uvijek želi podijeliti svoj život s nama, dati nam sve što ima, uključujući i Sebe. Možemo zamoliti Mariju, majku milosrđa, da nam pomogne uvijek prvo vidjeti mnoge dobre stvari koje nam je Bog dao i koje drugi imaju, kako nikada ne bismo skrenuli iz Očeve kuće. I možemo također zahvaliti za želju za dobrotom i obraćanjem koja je tako duboko ukorijenjena u ljudskom srcu.

[1] Sveti Ivan Pavao II, Homilija, 16. ožujka 1980.

[2] Sveti Josemaría, *Susret s Kristom*, br. 64.

[3] Papa Franjo, Audijencija, 11. svibnja 2016.

[4] Papa Franjo, Angelus, 6. ožujka 2016.

[5] Sveti Josemaría, Bilješke s obiteljskog okupljanja, London, rujan 1971.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/
meditacije-cetvrta-korizmena-nedjelja-
godina-c/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/meditacije-cetvrta-korizmena-nedjelja-godina-c/) (6.08.2025.)